

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
OSNOVNI SUD U BANJA LUCI
Broj: 71 0 P 357623 21 P
Datum, 08.12.2022. godine

Presuda potvrđena presudom Okružnog suda
broj 71 0 P 357623 23 Gž dana 08.11.2023. godine

Osnovni sud u Banja Luci, sudija Dragana Kovačević, rješavajući u pravnoj stvari tužiteljice B.G. iz B. L., ul. ... koju zastupa punomoćnik Oleg Knežić advokat iz Banja Luke protiv tuženog V.T. iz B. L., ul. ... , radi naknade štete, vrijednost spora 6.000,00 KM, nakon održane glavne i javne rasprave, dana 10.11.2022. godine, u prisustvu tužiteljice, punomoćnik tužiteljice i tuženog, donio je dana 08.12.2022. godine, sljedeću

P R E S U D U

Djelimično se usvaja tužbeni zahtjev tužiteljice, te se obavezuje tuženi da tužiteljici isplati na ime naknade nematerijalne štete zbog duševnih bolova koje trpi zbog povrede prava ličnosti, odnosno ugleda, časti i prava na intimni i porodični život isplati iznos od 600,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom od presuđenja do isplate, u roku od 30 dana od dana donošenja presude.

Odbija se tužbeni zahtjev tužiteljice u dijelu kojim je tražila da sud obaveže tuženog da joj isplati razliku između traženog (6.000,00 KM) i dosuđenog iznosa (600,00 KM), te u dijelu kojim je tražila da sud obaveže tuženog da se na njegov trošak izvrši objavljivanje ove presude u dnevnim novinama koje izlaze na teritoriji Republike Srpske.

Obavezuje se tuženi da tužiteljici naknadi troškove postupka u iznosu od 188,00 KM, u roku od 30 dana od dana donošenja presude.

Sa preostalim dijelom zahtjeva za naknadu troškova postupka, koji predstavlja razliku između traženog i dosuđenog iznosa, tužiteljica se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Tužiteljica je dana 14.09.2021. godine, (poštom preporučenom pošiljkom) podnijela tužbu protiv tuženog, radi naknade štete zbog klevete.

U tužbi navodi sljedeće: da je tuženi dana 02.09.2021. godine došao u kafe bar ... , vlasnika N.R. , sjeo za njegov sto i klevetao tužiteljicu nazivajući ju svakakvim pogrdnim imenima, između ostalog, kurvom, da noć sa njom košta 100,00 KM, čime je narušio njenu moralnu čast; da je sa tuženim bila u emotivnoj vezi koja je prestala sa njene strane zbog narušenih odnosa, neslaganja, laži i dovođenja u zabludu; da ju je tuženi nakon prestanka veze u više navrata klevetao, vrijeđao kod njenih prijatelja, radnih kolega, a ona je inače radnik Ministarstva unutrašnjih poslova, govoreći da je kurva u koju je on uložio finansijska sredstva, povezujući je sa NN osobom koja je tuženom poznata (moli tuženog da se izjasni o kome je riječ); da je bila ljubavnica i da mu je dugovala ogromnu svotu novca; da ju je tuženi vrijeđao i pred njenom kumom, govoreći da je kurva, žena lakog morala i da njemu duguje ogromnu svotu novca; da je tog istog dana 02.09.2021. godine tuženi zbog nepodnošenja da ona mimo posla uči i sarađuje sa notarom Z.M., istom N.R. rekao da ako Z.N. hoće da on tužiteljicu ostavi na miru da mora da mu isplati 40.000,00 KM; da je sa tim upoznat i Z.M. i da su ga svjedoci o tome obavijestili; da joj sve ove činjenice i priče nanose ogromnu moralnu i neimovinsku štetu, s obzirom da je samohrana majka koja pošteno i odgovorno obavlja više poslova, da želi da živi solidnim životom i obezbijedi osnovno svojoj djeci, učeći ih o moralnim vrijednostima i kvalitetima, a da je ona ovim klevetanjem podrugljivana od strane ljudi koji su ju uvažavali; da su o tim lažima saznala i njena djeca i da su se mnogo povukla u sebe; da je ona psihički pala,

dobila depresiju, anksioznost i povukla se iz društvenog života; da je tuženi iznošenjem neistina zloupotrijebio svoje pravo propisano članom 10 Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, koji se na osnovu člana 2 tačka 2 Ustava BiH direktno primjenjuje u BiH, pa da je za posljedice nastale iz spornog saopštenja tuženi odgovoran i na osnovu člana 5 stav 1 Zakona za zaštitu od клевете. Stoga predlaže da sud donese presudu kojom će obavezati tuženog da tužiteljici zbog iznošenja neistinitih činjenica nadoknadi neimovinsku štetu u iznosu od 6.000,00 KM. Tokom postupka ističe saglasno kao u tužbi, s tim što je na pripremnom ročištu dana 17.05.2022. godine promijenila pravni osnov svog potraživanja prema tuženom i u skladu sa tim postavila tužbeni zahtjev podneskom od 17.05.2022. godine, onako kako je isti označen u dispozitivu odluke.

U odgovoru na tužbu tuženi navodi sljedeće: da osporava tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti, jer ju smatra neurednom i neblagovremenom, pa ju sud treba odbaciti ili odbiti. Tokom postupka tuženi ističe saglasno kao u odgovoru na tužbu.

Na ročištu za glavnu raspravu izvedeni su sljedeći dokazi: čitanjem: Krivična prijava protiv tuženog od 06.09.2021. godine, Dopuna krivične prijave protiv tuženog od 15.09.2021. godine, Zahtjev tužilje OJT Banja Luka, za podatke i dokumentaciju od 13.05.2022. godine, Uvid u spis OJT Banja Luka broj T13 0 KT 0057915 21, odnosno čitanje izjava svjedoka uzetih u navedenom postupku, Obavijest oštećenog o pokretanju istrage OJT Banja Luka od 08.08.2022. godine i Zapisnik o ispitivanju osumnjičenog od 20.09.2022. godine. Takođe su izvedeni dokazi saslušanjem stranaka i svjedoka Z.M, T.S.G. i L.J.M te vještačenjem po vještaku medicinske struke dr S.S.

Na osnovu izvedenih dokaza, cijeneći iste savjesno i brižljivo, svaki dokaz zasebno i sve dokaze zajedno, u smislu odredbe člana 8. Zakona o parničnom postupku, sud je donio odluku, kao u dispozitivu iz sljedećih razloga:

Među strankama je nesporno da su bile u emotivnoj vezi.

Odredbom člana 125 Zakona o parničnom postupku propisano je da ne treba dokazivati činjenice koje je stranka priznala pred sudom u toku parnice (stav 1), da ne treba dokazivati činjenice čije postojanje zakon pretpostavlja, ali da se može dokazivati da ove činjenice ne postoje, ako zakonom nije šta drugo određeno (stav 3) i da ne treba dokazivati činjenice koje su opšte poznate (stav 4).

Među strankama je sporno da li je tuženi u obavezi da tužiteljici isplati utuženi iznos po utuženom osnovu.

Odredbom člana 200 Zakona o obligacionim odnosima propisano je da će sud oštećenom licu dosuditi pravičnu novčanu naknadu za pretrpljene fizičke bolove, za pretrpljene duševne bolove zbog umanjenja životne aktivnosti, naruženosti, povrede ugleda, časti, slobode ili prava ličnosti, smrti bliskog lica, kao i za strah, ako nađe da okolnosti slučaja, a naročito jačina bolova i njihovo trajanje, to opravdava, nezavisno od naknade materijalne štete, kao i u njenom odsustvu (stav 1), te da će sud prilikom odlučivanja o zahtjevu za naknadu nematerijalne štete, kao i o visini njene naknade, voditi računa o značaju povrijeđenog dobra i cilju kome služi ta naknada, ali i o tome da se njome ne pogoduje težnjama koje nisu spojive sa njenom prirodom i društvenom svrhom (stav 2).

Tužiteljica tužbenim zahtjevom traži naknadu nematerijalne štete zbog povrede ugleda i časti koju štetu smatra da joj je tuženi pričinio iznošenjem određenih navoda o njoj drugim ljudima.

Cijeneći sadržaj navedene odredbe zakona proizlazi da tužiteljica treba da dokaže da je usljed ponašanja tuženog, koji je o njoj iznosio neistinite navode drugim ljudima i time pričinio štetu njenom ugledu, časti, slobodi ili pravu ličnosti, pa bi stoga bio dužan da istu i nadoknadi.

U svakom konkretnom slučaju sud treba da cijeni značaj povrijeđenog dobra (ugled i čast), cilj kome služi ta naknada (novčana satisfakcija za pretrpljenu nematerijalnu štetu), ali i

to da se naknadom ne pogoduje težnjama koje nisu spojive sa prirodom naknade i njenom svrhom.

Sasvim je jasno da su ugled i čast nematerijalna dobra svakog pojedinca, da je ugled određena slika koju pojedinac ima u sredini u kojoj živi, a da je čast njegovo subjektivno osjećanje o njegovoj ličnoj vrijednosti kao čovjeka. To znači da ugled uvijek podrazumijeva određeno mišljenje sredine u kojoj pojedinac živi o tom pojedincu (objektivni kriterijum), a čast uvijek podrazumijeva subjektivni osjećaj samog pojedinca.

Takođe proizlazi da će sud cijeniti navedene zakonske kriterijume i u skladu sa njima najprije utvrditi da li je tužiteljica dokazala da je zaista oštećeno lice, odnosno da joj je tuženi svojim činjenjem, nečinjenjem ili ponašanjem prouzrokovao štetu koja se ogleda u povredi ugleda i časti.

Sud je utvrdio da je tužiteljica izvedenim dokazima dokazala činjenične navode iz tužbe o tome da je tuženi iznošenjem određenih tvrdnji o njoj drugim licima, povrijedio njen ugled.

Pretpostavka je, istina oboriva pretpostavka, da svaki čovjek uživa određeni ugled u sredini u kojoj živi.

Pod načelom pravičnosti podrazumijeva se objektivno utvrđenje određenog stepena subjektivne psihičke poremećenosti neke osobe, do kojeg utvrđenja se može doći putem upoređivanja onoga što oštećeni izjavljuje sa onim što je u tom pravcu u datom momentu i datoj društvenoj sredini opšte prihvaćeno po tom pitanju kao prosječno društveno shvatanje.

Iz iskaza tužiteljice proizlazi da je ista, u bitnom, izjavila sljedeće: da je sa tuženim bila u emotivnoj vezi, da su prekinuli vezu i da je tada počeo taj konflikt od prilike prije godinu dana, da je ona prekinula vezu, da je zaposlena u MUP na radnom mjestu srednje stručne spreme i da je zbog toga počela da radi kod notara Z.M. poslije podne na četiri sata i da je tuženi počeo da je uznemirava, nju i Z.M., da ju proganja, da svima priča da je kurva, da je zbog svega toga ona na bolovanju unazad godinu dana, jer svi pričaju o njoj i upiru prst u nju, da ima strah od tuženog i da je protiv njega podnijela krivičnu prijavu za proganjanje, te da je po njenim saznanjima otvorena istraga, da njen sin ima 19. godina i živi u Sloveniji, a kćerka 16. godina i živi sa njom, da tuženi obilazi oko kuće gdje živi Z.M., da ih je nekoliko puta provocirao, da je M. zbog toga dobio srčani udar, da od svega toga ima strah, da kada čuje te priče o sebi dobije gušenje, oduzimaju joj se noge i ruke, ima ubrzan rad srca i pije lijekove za smirenje, da ima sramotu kada čuje priče o sebi, da je ponižena i da joj je najgore što to njena djeca znaju, da je sa tuženim bila u vezi tri godine, da joj je on prilikom upoznavanja rekao da je razveden, da je nakon sedam dana saznala da je oženjen, ali da joj je on rekao da on i supruga svako živi svoj život, da ona živi sa Z.M. unazad godinu dana.

Iz iskaza tuženog proizlazi da je isti, u bitnom, izjavio sljedeće: da je u vezu sa tužiteljicom stupio u martu 2017. godine i da su u vezi bili do polovine avgusta 2021. godine, da je tada gospodin M. otišao na radno mjesto njegove supruge da ju pita da li je u tuženi u Sloveniji sa tužiteljicom i da je tada njegova supruga saznala, a on je prekinuo svaku komunikaciju sa tužiteljicom i ostao sa svojom suprugom, te je tuženi na poseban upit suda izjavio da u naselje tužiteljice ne odlazi zbog nje nego zbog svojih prijatelja, da nije tačno da je za nju pričao ono što je ona navela, zato što u svom vokabularu ne koristi takve izraze, jer ima kćerku, majku, unuku i ženu, da je po njegovim saznanjima protiv njega pokrenuta istraga, ali još nije podignuta optužnica.

Uvidom u iskaz svjedoka T.S.G. kojem je sud poklonio vjeru, jer je utvrdio da je isti u saglasnosti sa iskazima tužiteljice, te svjedoka Z.M. i L.J.M., sud je utvrdio da je svjedok izjavio sljedeće: da su joj oni rekli da su u vezi, da zna da su prekinuli vezu i da je to sve bilo turbulentno, da tuženi nikada pred njom o tužiteljici nije govorio ništa loše, ali da je čula od nekih drugih ljudi da je tuženi o tužiteljici govorio loše, da su to drugi komentarisali, da je negdje prošle godine sjedila u nekom kafiću sa Lj., da su sjedili neki muškarci koje ona ne poznaje, da je bila i tužiteljica za stolom i da su pričali da je tužiteljica osoba lakog morala koja

svoje tijelo prodaje za određenu sumu ili za nešto drugo, vrlo uvredljivo, a i sume su bile uvredljive, da je njoj bilo neprijatno da to sluša, da su ti ljudi rekli da im je tuženi to govorio ili da su oni čuli od nekih drugih ljudi kojima je tuženi to govorio.

Uvidom u iskaz svjedoka Lj.M. kojem je sud poklonio vjeru, jer je utvrdio da je isti u saglasnosti sa iskazima tužiteljice, te svjedoka Z.M. i T.S.G. sud je utvrdio da je svjedok izjavio sljedeće: da joj je tužiteljica dugogodišnja prijateljica, a da tuženog poznaje od kada su oni (tužiteljica i tuženi) bili u vezi i da joj je tuženi jedno vrijeme bio stanodavac, da su pili kafu par puta tuženi i ona, nakon što su tužiteljica i tuženi prekinuli vezu, da joj je tuženi rekao da je tužiteljica kurva, a da je mogla biti gospođa da je bila pametna.

Uvidom u iskaz svjedoka Z.M. kojem je sud poklonio vjeru, jer je utvrdio da je isti u saglasnosti sa iskazima tužiteljice, te svjedoka T.S.G. i Lj.M. , sud je utvrdio da je svjedok izjavio sljedeće: da je tuženog upoznao kao osobu koja proganja tada njegovu službenicu tužiteljicu, a od 30.10.2020. godine (kada je on imao koronu) i njegovu partnerku tužiteljicu, da mu je tužiteljica rekla, da su ona i tuženi bili u vezi i da je on sada proganja, da se i svjedok u nekoliko situacija našao u toj poziciji, da mu je to rekla kada je prekinula sa tuženim, da je on u vezi sa tužiteljicom od kad je imao koronu i od kada ga je ona njegovala i bila sa njim konstantno svih 15 dana, da je od N.R. i njegovog prijatelja D. saznao da se priča o tome, te ružne priče o tužiteljici, da je R. htio da ga zaštiti, da mu nije rekao od koga je čuo tu priču, ali pošto se R. druži sa tuženim da pretpostavlja da je čuo od tuženog, da mu je tuženi u jednom momentu rekao: „Koliko plaćaš trebu“?; da je on otišao kod supruge tuženog da ju pokuša zamoliti da urazumi svog supruga da prestane proganjati tužiteljicu, da je supruga tuženog bila sretna što se svjedok pojavio, jer se nadala da će tuženi zbog te činjenice prestati tako da se ponaša prema tužiteljici, da mu je rekla da je znala za tu vezu i da je pokušavala da spasi brak, ali da nije uspjela eliminisati nasrtaje tuženog na tužiteljicu, te da joj je svjedok u jednom momentu poslao poruku, da ako tuženi ne prestane da će svjedok i tužiteljica morati da izađu u medije sa tim, zato što tuženi to čini za vrijeme svog radnog vremena koristeći službeno vozilo, da je supruga tuženog zamolila svjedoka da to ne čine i da oni nisu išli u medije, da zna da tuženi nije bio u vezi sa tužiteljicom u vrijeme kada je svjedok imao koronu, zato što je tužiteljica tada 20 sati dnevno bila sa svjedokom u njegovom stanu, pa nije mogla biti u vezi sa tuženim.

Sud je utvrdio da su svi saslušani svjedoci potvrdili navode tužiteljice da je tuženi o njoj i njenom moralu iznosio uvredljive sadržaje drugim ljudima nazivajući ju pogrdnim imenima, što je uticalo ili moglo uticati na povredu njenog ugleda u sredini u kojoj živi, te da se ona sama zbog toga osjećala i danas osjeća vrlo loše, odnosno da trpi duševne boli, da koristi bolovanje, da se ne bi pojavljivala u radnoj sredini, jer tamo svi u nju upiru prst, kao i da koristi medicinsku terapiju u vidu lijekova za smirenje.

U tom smislu, sud je utvrdio da tuženi svojim ponašanjem tj. iznošenjem o tužiteljici određene činjenice jeste naštetio njenom ugledu.

S druge strane, evidentno je da je tuženi time naštetio i svom ugledu, ovo cijeneći činjenicu da je tuženi u vrijeme emotivne veze sa tužiteljicom bio oženjen, da je nakon prestanka veze „ostao“ oženjen, da ima djecu i unuče, a da je tužiteljica osoba mlađe životne dobi (mlađa od tuženog 21. godinu), dakle, tuženi je, paralelno i istovremeno sa trajanjem svoje bračne zajednice, imao emotivnu vezu sa tužiteljicom, što ukazuje da ni ugled i moral tuženog nisu na zavidnoj visini, niti da bi isti bili unutar opšte prihvaćenih društvenih standarda uobičajenog i prihvatljivog ponašanja.

Takođe, sud primjećuje da se ni ponašanje tužiteljice ne bi moglo podvesti pod uobičajene moralne standarde ovog društva, kod činjenice da je skoro odmah po upoznavanju sa tuženim od njega saznala da je isti oženjen, a bez obzira na navedeno sa njim stupila u emotivnu vezu i sa njim bila oko tri godine, te da je odmah po prestanku veze sa tuženim ušla u emotivnu vezu sa od sebe znatno starijim muškarcem (mlađa od svjedoka M. 28. godina).

No, kako je sud utvrdio da ponašanje tuženog, ipak, nije bilo prihvatljivo i da je isti takvim ponašanjem tužiteljici, ipak, narušio određeni stepen ugleda, koji je ova uživala u sredini u kojoj živi, to je sud utvrdio da postoji osnovanost tužbenog zahtjeva.

Međutim, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev izuzetno previsoko postavljen, kod nespornih činjenica da su stranke lica koja nisu poznata široj društvenoj zajednici, lica koja poznaje uslovno rečeno uži krug ljudi, lica koja su sama doprinijela nastanku ovakve životne situacije (oženjen čovjek u paralelnoj emotivnoj vezi sa drugom osobom), čime stranke snose veliki dio odgovornosti i za sva „ogovaranja“ ljudi koji ih poznaju, kao i ljudi koji ih ne poznaju lično, a koje priče tužiteljici nisu godile.

Stoga je sud utvrdio da dosuđeni iznos od 600,00 KM predstavlja pravičnu naknadu nematerijalne štete za ovaj vid štete i adekvatnu novčanu satisfakciju.

Što se tiče tužbenog zahtjeva, u dijelu u kojem traži da sud obaveže tuženog da se na njegov trošak izvrši objavljivanje ove presude u dnevnim novinama, sud je utvrdio da je isti neosnovan.

Odredbom člana 199 Zakona o obligacionim odnosima propisano je da u slučaju povrede prava ličnosti sud može narediti na trošak štetnika objavljivanje presude odnosno ispravku ili narediti da štetnik povuče izjavu kojom je povreda učinjena ili što drugo čime se može ostvariti svrha koja se postiže naknadom.

Sud smatra da je dosuđivanje novčanog iznosa na ime satisfakcije za duševne bolove zbog povrede ugleda i časti, dovoljna materijalna (novčana) satisfakcija tužiteljici, te da nema potrebe da se ista kumulira sa nematerijalnom (nenovčanom) satisfakcijom koja se ogleda u objavljivanju presude.

Upravo suprotno, sud smatra da bi tužiteljica objavljivanjem presude dodatno narušila svoj ugled i čast u sredini u kojoj živi, budući da bi za sadržaj odnosa stranaka saznao još veći broj ljudi, nego do sada, a sadržaj njihovog odnosa nije nešto što bi bilo pohvalno da se objavljuje „na sva zvona“.

Na osnovu navedenog, sud je riješio kao u dispozitivu, u skladu sa odredbom člana 200 stav 1 Zakona o obligacionim odnosima («Službeni list SFRJ» br. 29/78, 39/85, 45/89 i 57/89, »Službeni list SRJ» br. 31/93 i «Službeni glasnik Republike Srpske» br. 17/93, 3/96 i 39/03), u vezi sa odredbom člana 175 Zakona o parničnom postupku («Službeni glasnik Republike Srpske» br. 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13).

Rješavajući o troškovima postupka, u skladu sa zahtjevom tužiteljice, postupajući po odredbi člana 386 i člana 396 Zakona o parničnom postupku, cijeneći da je tužiteljica djelimično uspjela u sporu, sud joj je dosudio iznos od 188,00 KM. Sud je obračun troškova izvršio polazeći od označene vrijednosti spora od 6.000,00 KM. Tužiteljica je bila zastupana po punomoćniku iz reda advokata, pa je sud primijenio Tarifu o nagradama i naknadama troškova za rad advokata («Službeni glasnik Republike Srpske» br. 68/05). Troškovi tužiteljice osnovani su za: pristup na tri održana ročišta (17.05., 01.09. i 10.11.2022) 3 x 160 bodova = 480 bodova x 2 KM = 960,00 KM uvećano za paušal (240,00 KM), što iznosi 1.200,00 KM i za nagradu za vrijeme od 3 časa x 30 bodova = 90 bodova x 2 KM = 180,00 KM, što iznosi 1.380,00 KM, troškovi vještačenja 300,00 KM, što iznosi 1.680,00 KM i takse na presudu u iznosu od 200,00 KM, što iznosi 1.880,00 KM.

Sud je odbio zahtjev za naknadu troškova postupka, koji predstavlja razliku između traženog i dosuđenog iznosa, a odnosi se na troškove: sastava obrazloženog podneska (sa paušalom), zato što je navode iz istog mogla iznijeti na raspravi; takse na tužbu, jer je uvidom u spis utvrdio da tužiteljica istu nije platila; paušala na nagradu za vrijeme. Naime, tarifnim br.12. propisano da advokatu pripada nagrada u iznosu od 25 % od iznosa nagrade određene ovom tarifom za radnju u postupku za koje radnje mu ne pripada posebna nagrada . Sud je mišljenja da paušalna nagrada pripada advokatu za sve one sporedne radnje koje je obavio, a za koje mu ne pripada posebna nagrada prema tarifi. Kako je punomoćniku tužiteljice dosuđena

nagrada za pristup na ročište, kao i nagrada za vrijeme (odsustvo iz kancelarije), to se ne može smatrati da je to „ radnja za koju mu ne pripada posebna nagrada,, . Nagrada za vrijeme predstavlja „nagradu za svaki započeti sat odsustva iz kancelarije ... „ ,tako da se to vrijeme ne može smatrati nikakvom „ radnjom punomoćnika za koju mu ne pripada posebna nagrada,, jer mu je nagrada za tu radnju (vrijeme) određena i dosuđena.

Konačno opredijeljenim tužbenim zahtjevom tužiteljica je potraživala od tuženog ukupan iznos od 6.000,00 KM, a sud joj je dosudio ukupan iznos od 600,00 KM, pa je sud dosuđeni iznos od 600,00 KM podijelio sa potraživanim 6.000,00 KM (da bi dobio procenat uspjeha tužioca u parnici), što iznosi 10 %, što znači da je tužilac uspio u parnici sa 10 %.

Stoga je sud utvrđeni iznos naknade troškova postupka od 1.880,00 KM, odredio u skladu sa procentom 10 % , te je, u konačnom, dosudio iznos od 188,00 KM.

S U D I J A
Kovačević Dragana

Pouka o pravnom lijeku

Protiv presude dozvoljena je žalba, Okružnom sudu u Banja Luci, putem ovog suda, u roku od 30 dana od dana dostavljanja iste.
